

Արծիւն է ան Հայաստանի
Որուն քեւերն են վար ինկած ...:

Զրսի՞ն մեզի
Թէ մենութիւնն
Գիրն է հակսին
Անոնց բոլոր՝
Որոնք նօթի
Արծուի նրման
Իրենց Որսի
Երազը յար
Կը հալածեն
Ու չեն հասնիր.
Ու մենութեան
Հացը պարարտ,
Հացը պարարտ,

Ասամներուն
Տակ կը ծամեն ...:

Ու Մարգարէն
Ժամանակի ու դարերու
Իմաստութեան մօտերը ձեռին
Գիտակցութեանը մարմարին
Կը փանդակէ.
— Բայց վա՛յ անոնց՝
Որոնք իրենց
Հարազատ Մօրն, Հայրենիքի Հողէն
Մե՛ծ Տեսիլքին Ըստիներէն լծընած
Կա՛քը չառին
Ըստեղծագործ ... —:

ԱՇՏԻՇԱՏ

ԼՈՅՍԻ ԺԱՄԵԱՅԷՆ

Կը լըռէ մտածումն ու կը սեւնայ մէջը՝ս գիծն ու սահման,
Իմ հոգիս՝ անդունդ մըքար՝ կ'ունկնդրէ անդունդի՝ երգին
Ու կը զինովնայ լեզի հոծութեամբն իր արհաւիրքին ...

Ո՛ւր, ո՛ւր այս անափ սարսափին վրայէն՝ որ մոլուցքն իր լա՛յն
Կը քօքուէ մըրիկն իր մէջ երգելով՝ մարդուն հետէն կոյր
Զիս ո՛ւր կը ճանի, ի՛նչ երազներու, ո՛ր ավտոմեքն անդոյր ...

Ա՛հ, անպարագիծ այս խրոտիլին մէջ քող նաւն հեռանա՛յ,
Այս անէական օրօրին մէջ նաւն յաւէ՛տ տատանի.
Լոյսի շամբայէն՝ արդար Արեւի սիրտին կը ճանի ...:

Ն Ո Ւ Պ Ա Ր

